

BOŽJA BESEDA

Leto 2011 Letnik 62

Jul/Avg/Sept

Drinske mučenke

The Word of God Božja beseda

Slovenian Religious quarterly
July-August-September 2011
Trimesečnik izdajajo Slovenski
misijonarji (Lazaristi) v Torontu

Uredništvo in uprava:
739 Brown's Line
Toronto, Ont. Canada
M8W 3V7
Tel.: (416) 255-2721

Glavni urednik in upravnik:
Toni Burja, C.M.
e-mail: antonioburja@rogers.com

Tiska: Golla Graphics Inc.
Etobicoke, Ontario, Canada
Tel.: (416) 621-5945

Letna naročnina: \$28.00
Posamezna številka: \$7.00
ZDA \$35.00 kan. dol. *
EU in DRUGOD \$43.00 kan. dol. *
* Menjavo denarja preračunajte sami

Poverjeniki:

Montreal: Rev. Franc Letonja, C.M.
3470 Blvd. St. Joseph,
Montreal, Que., H1X 1W6
Tel.: (514) 254-8286
Sudbury: Ga. Francka Stopar,
26 Severn St., Sudbury,
Ont., P3C 2Y7

VSEBINA

Iz koledarja

Od begunca do kardinala .65
Jože Kastelic68

Pričevanje mučencev

Drinske mučenke73

Domači politični drobiž . . .76

Bog ti odgovarja77

Od Atlantika do Pacifika

Romanje v Midland78
Iz Župnije Brezmadežne .83
Pri Mariji Pomagaj84
Sv. Vladimir v Montrealu .85
Iz Windsorja86
Sv. Gregor v Hamiltonu . .87
Slov. dan v Montrealu . . .89

Zahvale93

Za dobro voljo96

NASLOVNICA: Drinske mučenke. Slika na platnu je bila odkrita po proglasitvi, med slovesno sveto mašo.

OD BEGUNCA DO KARDINALA

»*Jezus je Gospod*« si je Alojzij Ambrožič izbral za škofovsko geslo, ob pogledu na njegovo enainosemdesetletno življenje pa se misel potrjuje kot temeljno vodilo, ki je uglednega slovenskega rojaka spremljalo na razgibani poti od begunca do kardinala.

Rodil se je 27. januarja 1930 v vasi Gabrje v župniji Dobrova pri Ljubljani, bil je drugi od sedmih otrok Lojzeta in Helene Ambrožič. Nižjo gimnazijo je v začetku obiskoval v Ljubljani, končal pa jo je v begunskem taborišču v Spittalu. Skupaj s starši, brati in sestrami se je

leta 1945 pred maščevalno roko revolucionarjev umaknil na Koroško in tri leta z drugimi begunci delil grenko usodo bivanja v taboriščih Vetrinj, Peggez in Spittal ob Dravi. Septembra leta 1948 so se Ambrožičevi izselili v Kanado in si v bližini Toronta ustvarili nov dom. Lojze je kmalu vstopil v bogoslovno semenišče sv. Avgušтина v Torontu, 4. julija 1955 ga je tam kardinal McGuigan posvetil v duhovnika.

Prvi dve leti je bil kaplan v župniji sv. Terezije v Port Colbornu (Ontario), v semenišču sv. Avgušтина pa je poučeval latinščino. V letih od 1957 do 1960 je študiral v Rimu, kjer je na papeški univerzi Angelicum dosegel licenciat iz teologije, na papeškem Bibličnem inštitutu pa še licenciat iz teologije in bibličnih ved. Po vrnitvi v Toronto je bil med letoma 1960 in 1967 profesor Svetega pisma v semenišču sv. Avgušтина, nato pa je nadaljeval študij v Würzburgu v Nemčiji, kjer je leta 1970 dosegel doktorat iz teologije. Vrnil se je v Toronto in tam na teološki fakulteti šest let predaval eksegezo Nove zaveze, bil dekan semenišča sv. Avgušтина, član nadškofijskega senata duhovnikov, vodil pa je tudi številne duhovne obnove po Kanadi in drugod po svetu.

V Torontu pustil pastirsko, pastoralno in profesorsko sled Marca 1976 ga je papež Pavel VI. imenoval za torontskega pomožnega škofa in naslovnega škofa v Valabriji, škofovsko posvečenje je prejel 27. maja istega leta v torontski stolnici sv. Mihaela. V nadškofiji je prevzel odgovornost za njen osrednji del in številne narodne skupnosti. Bil je član komisije za katoliško vzgojo pri kanadski škofovski konferenci, sodeloval je tudi pri reviziji kanadskega Katekizma. Kanado je s tremi škofi zastopal leta 1990 na sinodi škofov o duhovništvu.

Papež Janez Pavel II. ga je 22. maja 1986 imenoval za nadškofa pomočnika s pravico nasledstva, za torontskega nadškofa in metropolita pa 17. marca 1990. Postal je član teološke in pastoralne komisije ter predsednik komisije za migrante pri Kanadski škofovski konferenci. Papež Janez Pavel II. ga je imenoval za člana Papeškega sveta za pastoralno oskrbo migrantov in popotnikov, Kongregacije za duhovnike, Papeškega sveta za kulturo, Kongregacije za bogoslužje in disciplino zakramentov ter Kongregacije za vzhodne Cerkve.

Slovinci pozdravili drugega kardinala

V kardinalski zbor je bil imenovan 18. januarja 1998, znamenja kardinalske časti pa mu je v Vatikanu podelil papež Janez Pavel II. 21. februarja istega leta. Že ob imenovanju ga je takratni nadškof Franc Rode povabil v Slovenijo in drugi kardinal v zgodovini Cerkve na Slovenskem – prvi je bil nekdanji goriški nadškof Jakob Missia (1838-1902) – se je vabilu odzval oktobra istega leta ... *»Ne bi znal biti Neslovenec, čeprav že petdeset let živim zunaj Slovenije. Seveda nisem Slovenec, kot bi bil, če bi ostal doma – vmes sem postal še kaj drugega, toda Slovenec ostajam z dušo in srcem,«* je kardinal nagovoril množice, ki so ga pozdravljale na vseh krajih.

Gostitelj mladih v Torontu

Kardinal Ambrožič je pokazal posebno skrb za mlade. Že leta 1991, kmalu ko je postal nadškof, je ustanovil nadškofijski urad za mladinsko pastoralo. Udeležil se je petih svetovnih dni mladih (SDM), leta 2002 pa je bil kot torontski nadškof njihov gostitelj. Po koncu SDM je v pogovoru za Družino dejal: *»Moj pogled na mlade se je spremenil, pritegnil me je svet, ki ga ustvarjajo mladi. Prevzelo me je njihovo navdušenje, domišljija, upanje! V resnici so mladi prijetni in dobri ljudje, in zame je to pomembno odkritje. Seveda tudi pri njih ni vse idealno. Odkril pa sem že na SDM v Denverju in odkrivam še danes v Torontu, da so mladi 'good kids', želijo biti dobri ljudje. Ni jim vseeno za prihodnost.«* Slovence, ki so se udeležili SDM, je z velikega odra nagovoril kar v slovenščini in jim izkazal posebno naklonjenost.

Prvi Slovenec, ki je volil papeža

Leta 2005 je bil kardinal Ambrožič prvi Slovenec, ki je sodeloval na konklavu. Bil je med kardinalskim zborom, ki je izvolil papeža Benedikta XVI. Nekaj mesecev zatem je prišel v Slovenijo, da je z duhovniki, ki so bili v Sloveniji posvečeni istega leta kot on v Torontu, praznoval zlatomašni jubilej. Na vprašanje za Družino, ali je volil Benedikta XVI. se je nasmehnil: *»Tega vam seveda ne bom povedal! Rečem pa, da je Benedikt XVI. po mojem okusu in da sem zelo zadovoljen z izbiro. Kardinali smo v tistem času veliko molili. Ne verjemite tistim, ki pravijo, da smo šli v dvorano že odločeni.«*

Kardinal Ambrožič je veliko študiral in bral. Od pisateljev so mu bili posebej ljubi dramatik Shakespeare in ruski mojstri besede. Objavil je vrsto strokovnih del, v glavnem s področja svetopisemske znanosti. V slovenščini so izšle tri njegove knjige: *Oče, posvečeno bodi tvoje ime* (Tinje, 1980) in *Oče, zgodi se tvoja volja* (Ljubljana, 1996), pri založbi Družina pa je leta 2005 izšla njegova knjiga premišljevanj *Kdo kakor Bog*. Bil je pravi poliglot, govoril je sedem jezikov. Dokler je utegnil, je rad vodil duhovne vaje za duhovnike.

Kardinalovo slovo

Leta 2006 se je v 77. letu upokojil in zadnje obdobje življenja preživel v starostnem domu, imenovanem po njem: Hiša previdnosti kardinala Ambrožiča.

... V Božji objem se je vrnil v petek (dan spomina Jezusove smrti), 26. avgusta. Pogrebna maša je bila v sredo, 31. avgusta, dopoldne v stolnici sv. Mihaela v Torontu. Slovesa so se udeležili mnogi Slovenci s Kanade, v imenu rodne škofije in Cerkve na Slovenskem pa tudi nadškof dr. Anton Stres.

Po naročilu torontskega nadškofa so se pokojnega kardinala pri nedeljskih mašah spomnili po vseh župnijah torontske nadškofije, pa tudi v ustanovah, ki nosijo njegovo ime – med njimi je srednja šola v Bramptonu. Svojega farana so se pri nedeljski maši spomnili tudi v župniji Dobrova pri Ljubljani.

Ksenja Hočevar

Objavljeno v tedniku Družina, št. 36/2011

Kardinalovo razmišljanje o lastnem umiranju

»... Bog mi v smrti ponuja priložnost, da se odpočijem od naporov in prizadevanj, bolečin in skrbi, stalnega iskanja in preiskovanja samega sebe. Omogoča mi, da najdem mir v njegovem miru in njegovi ljubeči volji.

V tem trenutku pa se pojavi neprijetno vprašanje: Ali bom pustil Bogu, da

Kardinal Franc Rode in g. Valentin Batič
pri obisku kardinala Ambrožiča,
31. maja 2011

me bo ljubil, ko bom umrl? ... Ali bom pustil Bogu, da me bo ljubil takšnega, kakršen bom v trenutku svoje smrti? Bom sprejel njegov očetovski objem kljub grehom, povprečnosti in slabotnosti, ki bodo v tako veličastnem trenutku tako jasno vidni? Bom sprejel njegovo odpuščanje in se uprl skušnjavi, da bi mu dokazal, da sem boljši, kot sem?

Naj mi Bog dá ponižnost, da se bom vrnil v njegov objem.»

Bog je kardinalu Ambrožiču naklonil ponižnost v veliki meri. Njegovo pričevanje se sklada z njegovim razmišljanjem in je najboljša pridiga za vse nas.

JOŽE KASTELIC

Eden najbolj odlikovanih in priznanih Slovencev v tujini

Jože Kastelic je zagledal luč sveta 19. marca 1920 v Žvirčah, pri Hinjah na Dolenjskem. Bil je najstarejši izmed enajstih otrok verne družine. Osnovno šolo je obiskoval v rodnem kraju. Ker je bil oče bolehen, je moral Jože večkrat izostati iz šole, da je pomagal pri hišnih opravkih, doma in na polju.

Jože je že zgodaj pokazal svoje sposobnosti. Pri sedemnajstih je že kupoval in preprodajal ne le gobe in gozdno sadje, ampak tudi živino. Po poslih je šel do Kočevja in Dobrega Polja. S svojo iznajdljivo podjetnostjo je pomagal družini k boljšemu življenju v Suhi Krajini. V družini se je učil velikodušnosti in nesebičnosti, ker je rad pomagal s svojim zaslužkom.

Vojna vihra je prišla tudi v Suho Krajino. Kastelčeva verna družina ni mogla sprejeti nagovarjanja in obljub komunistov. Ker je Jožetu in bratom pretela prisilna mobilizacija v partizane, so se pridružili vaškim stražam. Raje so branili in varovali kmečke domove, kot pa izzivali okupatorja, ki se je potem znašal nad nedolžnimi ljudmi.

Jože Kastelic polaga venec pri spomeniku padlim v Žvirčah

Po kapitulaciji Italije so partizani s pomočjo italijanskih topničarjev napadli grad Turjak in tu je bil Jože zajet. Uspelo mu je pobegniti in tako se je rešil gotove smrti.

Ker je bilo več mladih fantov in mož iz Žvirč pri vaških stražah, k domobrancem je odšlo okrog petdeset mladeničev, zato je vas doletela posebna nadloga – maščevanje. Na žalost, še danes Žvirče nimajo tlakovane ceste!

Tik pred koncem vojne, 15. marca 1945, so partizani aretirali vse vaščane in jih zaprli v cerkev. Zaprtim v cerkvi so grozili, da bodo cerkev 'minirali'. Pobrli so vso živino in jo odgnali, vas pa so iz maščevanja požgali. Kastelčevi so z drugimi vaščani ostali brez doma.

Požig vasi je prebivalce vasi še bolj utrdil v odporu proti komunizmu in partizanom.

V maju 1945 se je Jože umaknil skozi Ljubeljski tunel na Koroško. Domobranci in prav tako civilni begunci, so bili presenečeni, ko so videli, da most čez Dravo stražijo skupaj Angleži in partizani. Domobranski vojaki morali so ob prehodu čez most oddati orožje. Razorožene so Angleži odpeljali v taborišče, v Vetrinj.

Življenje v taborišču ni bilo lahko. Imeli so nekaj šotorov, hrana je bila slaba in sanitarije niso bile urejene. Nekoliko na boljšem so bili civilisti, ki so prisple z vozovi, konji ali celo z voli. Na vozovih so si pripeljali nekaj oprave.

Jože je z začudenjem opazoval, kako so Angleži dan za dnem s tovornjaki odvažali domobrance. Govorili so, da jih selijo v taborišča v Italijo. Dan, preden je bila Jožetova vrsta, sta odpotovala s tovornjakom dva njegova brata. Težko se je ločil od njiju, kot da bi bil vedel, kaj ju čaka. Ko je prišla na vrsto njegova skupina, ga je nekaj vleklo nazaj. Pod prisilo je moral na tovornjak. Ko se je pa tovornjak začel premikati, je skočil dol in se skrivil v grmovju. Skrival se je, vojaško obleko prebarval ob reki z lubjem iz dreves, pridružil civilnim beguncem, dobil civilno obleko in si tako rešil življenje. Po posredovanju dr. Valentina Meršola so bili rešeni 'preselitve' civilni begunci, ki bi sicer šli po isti poti v zapore, mučenje in smrt v jugoslovanski komunistični 'raj'!

Jože in žena Tončka

kraju Tweed, okrog 50 km severno od Bellevilla.

Čeprav ni znal jezika, se je sporazumeval kar z rokami. Gospodar je kmalu v Jožetu spoznal dobrega in iznajdljivega delavca, ki zna prijeti za vsako delo. Pogodbeno delo je trajalo eno leto. Gospodar je Jožeta nagovarjal, naj ostane. Ponudil mu je boljšo plačo, toda Jože se je odločil, da gre v Toronto.

V Torontu so ga sprejeli na delo v neki tovarni, kjer bi moral prenašati vreče. Delovodja je takoj ugotovil, da je preslaboten in premajhen za tako težaško delo. Dobil je delo na železniški progi. Tam so delali nekateri, ki jih je poznal iz taborišča. Na tem delovnem mestu je ostal dve leti in pol.

Jožetovo gradbeništvo se je začelo čisto po naključju. Eden od sodelavcev na progi, Kanadčan, je odhajal v pokoj. Jožetu je povedal, da ima v vzhodnem predmestju Toronta veliko parcelo, na kateri bi lahko zgradil dve hiši. Ker je potreboval denar, je bil pripravljen parcelo prodati za tisoč dolarjev. Jože je odgovoril, da bi kupil, a nima dovolj denarja. Ta človek mu je parcelo prodal za petsto dolarjev z naročilom: »Ko boš zgradil hišo in prodal, mi boš plačal ostalih petsto dolarjev.«

S pomočjo prijateljev je kmalu bila zgrajena hiša. Sosedje in mimoidoči so ga prosili, naj popravi njihove hiše. In tako se je začelo. Kupoval je stare in dotrajane hiše in gradil nove. Kupoval parcele in gradil ter gradil.

Ko je imel hišo, se je poročil s Tončko Pogorelc. Poznal jo je, saj je bila doma iz sosednje vasi. Žena mu je vedno stala ob strani in mu pomagala pri vodenju podjetja. Dela je bilo vedno dovolj, zaposloval pa je redno Slovence. Držal se je načela: »Če dolodajalec s svojimi delavci dobro ravna, so tudi delavci dobri do njega.«

Jože je veliko storil za ugled in priznanje samostojne Slovenije, podpiral delo slovenskega veleposlaništva v Kanadi, sprejemal razne delegacije in bil mentor njihovih srečanj. Ni se spraševal, kakšen dobiček bo imel. Pri njegovem delu ga je vodila nesebičnost in hotel je pomagati, ker je bilo njegovo srce veliko. Na tisti del slovenske preteklosti, ki ga je praktično vrgla iz domovine, je gledal z realnostjo in krščanskim odpuščanjem.

Kljub uspehu in imenu, ki si ga je pridobil v Slovenski in Kanadski družbi, je Jože ostal skromen, zvest in zaveden Slovenec ter aktiven župljan slovenske župnije.

Naj navedem primer njegove skromnosti in dobrote. Ko je leta 1952 prišel v Toronto za kaplana lazarist g. Janez Kopač, je Jože videl, da nosi staro in izrabljeno obleko. Z denarjem, ki ga je imel pripravljenega, da si kupi obleko, je kupil eno g. Kopaču, rekoč: »Bom počakal, da se spet nabere.«

Jože je pred letom 1960 kupil nekaj hektarjev zemlje severno od Toronta, pri kraju Bolton. To zemljišče je podaril Misijonski družbi lazaristov z namenom, da bi ostalo vedno za uporabo v dobro župljanov obeh slovenskih župnij v Torontu. Tu se je razvilo slovensko letovišče, kjer se v poletnem času odvijajo tudi športna tekmovanja, proslave in družabna srečanja.

S svojimi prihranki je g. Jože Kastelic storil veliko dobrega. Podpiral je dobrodelne ustanove, slovenske župnije v Torontu ter pomagal tudi cerkvi na Slovenskem. S posebno ljubeznijo in hvaležnostjo je pomagal župniji v domačem kraju. Tam lepo pojejo 'Jožetovi zvonovi'.

Družina, zbrana ob podelitvi viteškega reda

Pri gradnji in dograditvi Doma 'Lipa' ima Jože velike zasluge. Kot iskušen gradbenik je pomagal z nasveti in materialno gotovostjo, da so banke dajale posojila.

Za svoje nesebično delo in pomoč je Jože prejel priznanja in plakete tako Kanadske kot tudi Slovenske vlade ter od raznih organizacij. Občina Žužemberk mu je lani (2010) podelila 'zlati grb občine'. Izredno vesel in ponosen je bil, ko je leta 2003 postal 'Vitez komendantor Reda sv. Gregorija Velikega', ljubljanske nadškofije in leta 2010 prejel 'Odličje sv. Jožefa', novomeške škofije.

Jože je še dober teden pred smrtjo bil na romanju slovenskih župnij v Midlandu, v svetišču Kanadskih mučencev. Ob tem svetišču je pomnik – križ, žrtvam vojne in povojnih pobojev.

Pogrebno sv. mašo je v cerkvi 'Brezmadežna čudodelne svetinje', v petek, 22. septembra 2011, vodil upokojeni nadškof msgr. Alojz Uran, ki je prišel na proslavo Baragovih dni. Z upokojenim nadškofom Uranom so somaševali g. dr. Robert Petkovšek CM – zastopnik vizitatorja Slovenske province Misijonske družbe lazaristov, g. Valentin Batič CM – župnik, g. Ivan Plazar CM, g. Toni Burja CM – kaplan in g. Janez Nosan.

Franc Letonja CM

Iz pridige pri pogrebni maši (Uvodne in zaključne misli)

Spoštovani sorodniki in prijatelji pokojnega Jožeta Kastelica.

Danes nas je Jože zbral v velikem številu k poslednjemu srečanju ob svojem slovesu. Prav je, da se mu zahvalimo za izredno velikodušnost, ki jo je v svojih 91 letih pokazal, da je bilo to res znamenje Božje dobrote med nami. Lahko rečemo, da je Jože Kastelic 'ikona' slovenskega človeka, ki raste iz zdravih korenin, črpa moč za življenje iz krščanske vere ter s poštenim in trdim delom plemeniti sebe in se daruje za druge.

(Nadškof je v nadaljevanju na svoj način opisal življenje in delo g. Jožeta Kastelica, kar ne objavljamo, ker smo obširnejši opis življenja in dela objavili v prejšnjem članku.)

... Pokojni Jože se je zavedal kot gradbenik, da kljub trdni gradnji, vse zemeljsko ostane le šotor, ki se bo nekega dne zrušil. Vendar pa je tudi zaupal, da nam je pripravljeno večno bivališče v nebesih. »Vsi

se moramo prikazati pred Kristusovim sodnim stolom, da vsakdo prejme plačilo za tisto kar je v življenju delal: DOBRO ALI HUDO« (2 Kor 5,10).

Evangelij o poslednji sodbi postavlja še jasnejši kriterij, ki nam zagotavlja večno plačilo v nebesih: »Kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov in sester, ste meni storili. Zato pridite blagoslovljeni mojega Očeta!« (Mt 25)

Zaupamo, da »so duše pravičnih v Božji roki. Zakaj Bog jih je preizkusil in našel, da so njega vredni. Kakor zlato v topilnici jih je preizkusil in kakor žgalno daritev jih sprejel. Zakaj milost in usmiljenje dosežejo njegovi izvoljeni« (Modr 3).

O Jožetu Kastelicu in njegovi dobroti bi lahko napisali knjige. V njegovi zbirki so najvišja odličja Kanade, britanske kraljice, Slovenije, vesoljne in krajevne Cerkve, a Jože je ostal skromen: »Saj tega ne bi bilo treba.« Jože je z evangeljskim odnosom do zemeljskih dobrin dokazoval, da »je bolje dajati kakor prejemati.«

Dragi Jože! V imenu Cerkve na Slovenskem, posebej ljubljanske nadškofije, Zavoda Sv. Stanislava v Sentvidu in vseh, ki so bili deležni Vaše dobrote, se vam zahvaljujem in prosim Gospodarja življenja, naj Vam povrne z večnimi darovi. Počivajte v miru!

Msgr. Alojz Uran, upokojeni ljubljanski nadškof

PRIČEVANJE MUČENCEV – VREDNI SPOMINA

DRINSKE MUČENKE (I. del)

Prefekt kongregacije za zadeve svetnikov kardinal Angelo Amato je v soboto, 24. septembra, v Sarajevu v Bosni in Hercegovini za blažene razglasil Drinske mučenke, med katerimi sta tudi dve Slovenki; sestra Krizina Bojanc in sestra Antonija Fabjan. Slovenija je tako poleg blaženega mučenca Alojzija Grozdeteta in blaženega škofa Antona Martina Slomška dobila še dve novi mučenki.

Alen Salihović, Radio Ognjišče

»Minilo je pol stoletja, odkar so sestre Berhmana Leidenix, Avstrijka, Krizina Bojanc, Slovenka (doma iz Šmarjete), Julia Ivanišević, Hrvatica, Antonija Fabjan, Slovenka (doma iz Malega Lipja pri Žužemberku) in Bernadeta Banja, Hrvatica, Hčere Božje ljubezni, na najbolj vzvišen način izpovedale vero, utrdile Cerkev, obranile devištvo in sploh ohranile dostojanstvo žene« (Z. Baotić).

Kardinal Angelo Amato med razglasitvijo blaženih mučenk

Sestre Hčere Božje ljubezni so začele delovati na Palah pri Sarajevu leta 1911. Pomagale so ubogim, tolažile bolnike, poučevale otroke, za katere starši niso imeli dovolj sredstev, da bi jih šolali. Živele in delale so tiho in skromno po geslu svoje ustanoviteljice Frančiške Lechner: »Vse za Boga, uboge in našo Družbo!«

Frančeška Lechner je ustanovila Družbo Hčera Božje ljubezni 1868, na Dunaju. Škof dr. Josip Stadler je po nasvetu hrvaških jezuitov poklical sestre v Sarajevo, kjer so začele s svojim prosvetnim in karitativnim apostolatom, zlasti med dekleti. Pred vojno je Družba štela okoli 300 članic. Svoj apostolat so sestre razširile po vseh hrvaško govorečih krajih. Po vojni so izgubile vse važnejše postojanke. Prisiljene so bile prevzeti splošno pastoralno delo po župnijah. Trenutno vodijo otroške vrtce, internate za dekleta, pomagajo v bolnicah in domovih za ostarele, vodijo domove Karitas za socialno ogrožene otroke in drugo. - Zdaj šteje Družba 320 članic. Ponovno poskuša prevzeti apostolat, ki ga narekuje njihova karizma.

Začetek II. svetovne vojne sester ni oviral, da ne bi nadaljevale s svojim delom in poslanstvom Cerkve na področju, podobnemu prepihu, kjer so se križali različni interesi in vplivi.

11. decembra 1941 so v popoldanskih urah četniki vdrli v mali samostan na Palah, izropali hišo in jo zažgali. Sestre so skupaj z

drugimi ujetniki odpeljali v Goražde, kjer so jih zaprli v drugo nadstropje vojaške kasarne. V Goražde pa zaradi hude zime in visokega snega niso mogle oditi vse sestre: s. Berhmana Leidenix, stara 76 let, ni mogla na pot do Goražda in je ostala v Sjetlini. Dne, 23. decembra 1941, so jo odpeljali v gozd in ubili.

K sestram, ki so prišle v Goražde in bile zaprte v kasarni, so pozno ponoči vdrli pijani četniški vojaki. V svoji podivjanosti so napadli sestre in jih hoteli oropati devištva.

Po kratkem boju se je s. Jula Ivanišević uspela iztrgati iz rok pijanega vojaka. Stekla je k oknu in s pobožnim klicem: »Jezus, reši nas!« skočila skozi okno. Za njo so stekle še preostale tri sestre in druga za drugo skočile skozi okno. Ko so vojaki to videli, so bili nekaj časa zbegani. Potem pa so razjarjeni stekli pred kasarno. Sestre, ki so bile težko poškodovane, vendar še žive, so začeli prebadati z noži in jih tako ubili. Njihova telesa so odvedli do Drine in jih vrgli v reko, ki je tako postala grobnica njihovih telesnih ostankov.

O mučeniški smrti omenjenih sester obstajajo številna pričevanja in izjave. Mučeniško pričevanje petih sester za Kristusa je dragocen zaklad in neusahljiv izvir milosti za Družbo, ki so ji pripadale, pa tudi za vse, ki se v svojih potrebah priporočajo njihovi priprošnji. Veliko ljudi je bilo že uslišanih po priprošnji teh sester. Gospod naj stori, da bo še več uslišanj, saj bo s tem njihovo pričevanje še bolj jasno zasvetilo vsej Cerkvi.

Drinske mučenke, prosite za nas pri Gospodu!

»Okoli nas podirajo in požigajo, kradejo in s silo jemljejo. Ljudje postajajo slabši kot zveri. Mi smo, hvala Bogu, še žive (...). Čakamo, kaj nam bo dragi Bog določil (...). Naj nam dragi Bog podeli srečno in lepo smrt, drugega ne potrebujemo!« (s. Jula Ivanišević, pismo 16. okt. 1941).

»Smo v Božjih rokah. On najbolj ve, kaj je dobro za nas. Če je za odrešenje naših duš bolje, da živimo, nas bo Bog rešil iz rok naših sovražnikov, če pa ne, nas bo prej vzel k sebi« (s. Jula Ivanišević, pismo 16. okt. 1941).

»Pomagajte nam moliti in žrtvovati se, da bi se to trpljenje vendarle že končalo, ali pa se bomo me preselile v boljše življenje in ne bomo več gledale trpljenja okoli nas« (s. Jula Ivanišević, pismo 11. dec. 1941).

*Provincialat Družbe Hčera Božje ljubezni,
Nova ves 16, Zagreb, 1991*

**Godovni dan drinskih mučenk se bo praznoval vsako leto
na datum njim mučeništva -
15. decembra**

Domači (politični) drobiž

Vladna kriza v Sloveniji • Že dalj čas je bilo pričakovati, da bo slovenska parlamentarna koalicija sama sebe strmoglavila. In res, to se je zgodilo 20. setembra 2011 v poznih večernih urah v slovenskem parlamentu. Slovenski parlament je pričakovano in zgovorno izrekel nezaupnico vladi. Nepričakovano je vlado podprlo samo 36 poslancev, odklonilo pa jih je 51 članov parlamenta. To dejanje slovenskega parlamenta je pomemben korak pri iskanju rešitve za nadaljni razvoj slovenske države, ki se je dejansko znašla v katastrofalnih, ne samo gospodarskih razmerah, ampak v celotnem slovenskem družbenem področju. S padcem slovenske vlade se bo Slovenija končno morala usmeriti k novemu političnemu konceptu vladanja, ki bo moral sprejeti načela demokracije in moralne države.

Kratka zgodovina slovenskega političnega razvoja pokaže, da je bil slovenski parlamentarni sistem dokaj krhek. Mandat Borisa Pahorja je že tretji slučaj predčasne sklenitve mandata. To dejstvo nam pove, da je sedanja slovenska Ustava pomanjkljiva. Idealno bi bilo, da bi se nov slovenski parlament oblikoval v dvotretjinsko večino, kateri bi lahko mogel tudi posodobiti slovensko Ustavo.

Kdaj bodo predčasne volitve? Takoj potem, ko se bo sedanja vlada dokončno odločila, da odstopa, bo državni predsednik razpustil parlament in določil datum za predčasne volitve. Do imenovanja nove vlade, bo sedanja vlada opravljala samo tekoče vladne posle. Tekoči posli so dejavnost, pri katerih ministristva ne morejo sprejemati takšnih odločitev, ki bi bistveno spreminjale obsotječe stanje.

Padla vlada za seboj pušča katastrofalno dediščino na gospodarskem, finančnem področju. O legitimnosti slovenskega pravosodja odpade vsaka debata. Zelo številni sodni postopki nimajo sodnega epiloga in časovno zastarajo. Sodni postopek zoper zadevo Patrija bo po mnenju zrelih pravnikov enostavno zastaral, ker se vleče že od leta 2007.

Omenjeni sodni postopek je prava podoba - farsa sedanjega stanja v slovenskem pravosodju. Nova vlada bo morala takoj odpraviti tudi 'Oazo' davčnih olajšav za mogočneže.

V glavnem pa je mnenje slovenskih političnih razlagalcev, da bodo predčasne volitve skoraj gotovo v letošnji jeseni. Dejstvo je, da druge izbire ni, če le želi Slovenija čimprej vstopiti na pot prenove.

KO TI PRAVIŠ... BOG TI ODGOVORI

Ko ti praviš ...

"Jaz ne morem tega rešiti ..."

Bog ti govori:

**"Jaz bom uravnaval
vsa tvoja pota." (Prg 3,6)**

Ko ti praviš ...

"Ni mogoče ..."

Bog ti govori:

"Vse je mogoče." (Lk 18,27)

Ko ti praviš ...

"Osamljen sem ..."

Bog ti govori:

**"Te ne bom pustil samega;
nikakor te ne bom zapustil."
(Hebr 13,5)**

Ko ti praviš...

"Jaz tega ne zmorem ..."

Bog ti govori:

**"Vse premorem v njem,
ki mi daje moč." (Flp 4,13)**

Ko ti praviš ...

"Nisem vreden odpuščanja ..."

Bog ti govori:

**"Odpustil sem ti ..."
(1 Jan 1,9; Rim 8,1)**

Ko ti praviš ...

"Bojim se ..."

Bog ti govori:

**"Ne boj se, jaz sem s teboj!"
(Iz 41,10)**

Ko ti praviš ...

"Utrujen sem ..."

Bog ti govori:

**"Pridite k meni vsi,
ki se trudite in ste obteženi
in jaz vas bom poživil."
(Mt 11,28)**

Ko ti praviš ...

"Nihče me nima zares rad ..."

Bog ti govori:

**"Jaz vas ljubim."
(Jn 3,16; Jn 13,34)**

Ko ti praviš ...

"Ne vem kako naprej ..."

Bog ti govori:

"Pokazal ti bom pot." (Ps 32,8)

Ko ti praviš ...

**"Kakšno pot
ima Bog za mene ...?"**

Bog ti govori:

**Moj ljubljeni Sin
JEZUS KRISTUS
(1 Tim 2,5; Apd 4,2; Jn 3,16)**

...In če želiš zvedeti vse,
kar ti želi Bog povedati ...

Beri

Sveto pismo (2 Tim 3,5-17)

Od Atlantika do Pacifika

Romarski shod v Midlandu - Pridiga

G. Jože Kopeinig

Dragi verniki, drage romarice, dragi romarji!

Spodobi se, da se Vam najprej predstavim. Prihajam iz zgodovinske Karantanije, iz dežele, kjer je sv. škof Modest oznanjal našim prednikom evangelijske resnice in krščanske vrednote in je s svetiščem pri Gospe Sveti postavil zibelko slovenskega krščanstva in krščanskega slovenstva.

Prihajam iz dežele, kjer je sv. Hema že takrat povezovala štajerske, kranjske in koroške doline in jih tudi še

danes združuje v zaupni veri ter z romarskim navdušenjem. Krka, Gospa Sveta, Ptujška Gora, Sveta Gora, Brezje in mnogi drugi romarski kraji so pomembna in poglobitna mesta v naši zgodovini. Tukaj čutimo duhovni utrip naroda in to so mesta, ki povezujejo ljudi; nebo in zemljo; Boga in človeka.

Prihajam iz dežele, ki ji je naš prvi blaženi, škof Anton Martin Slomšek, posvetil 13 svojih mladostnih let in kjer je bil posvečen v duhovnika, v celovški stolnici ter kjer je v Možberku izpovedal oporočne besede: »*Vera bodi vam luč, materna beseda pa ključ do zveličavne narodove omike.*«

Prihajam iz dežele, od koder je Mohorjeva družba v Celovcu bogatila slovenski narod s knjigami in mu tako utirala pot v večjo ozaveščenost in kulturno pomlad.

Prihajam iz sedanje dvojezične Koroške, kjer se je moral slovenski človek vedno boriti za svoje pravice in jih je imel toliko, kolikor si jih je priboril. In si jih je priboril tóliko, kolikor se jih je posluževal.

Na tinjskem vrtu (Tinje so kraj, kjer g. Jože vodi katoliški dom prosvete 'Sodalitas') je zasajena lipa, ki je tako stara oz. mlada, kakor je mlada svobodna in samostojna Slovenija. Njena lepa rast in čvrsta krona obetata *nadaljnji razcvet in bujno rast* – kar upam tudi za Slovenijo in druge kraje, kjer so slovenski rojaki po vseh celinah, po širnem svetu.

Dragi verniki! Bivši nemški in povojni kancler Konrad Adenauer, ki je eden izmed duhovnih očetov Združene Evrope, je nekoč izrekel lepo in globoko misel, namreč, »*da so romarski kraji pravošnja glavna mesta sveta.*« Tu se zgrinjajo množice ljudi, ponižnih in preprostih, a polnih božje moči in volje graditi boljši svet. Romarski kraji, če povzamemo prispodobo nogometnih iger, so 'stadioni duhovnosti', kjer pa ne tekmujejo drug proti drugemu, temveč skupno za srečnejšo prihodnost vseh ljudi. Na romarskih krajih se ne zbiramo z nabojem maščevanja, temveč z nabojem vere in ljubezni, sprave in bratstva med rojaki in narodi.

Na tem izrednem romarskem kraju, kjer se danes prav posebno spominjamo kanadskih in naših slovenskih mučencev, nas navdaja osrečujoči občutek, da smo bližje nebesom kakor zemlji in da so nebeški 'mikrofoni' neposredno naravnani na naše pesmi, molitve in prošnje Bogu, ki naj nam podari svoj mir, ki ga svet ne more dati, in ki naj nam podarja moč za odpuščanje in spravo ter zvesto ljubezen do našega rodnega naroda in do vseh ljudi na svetu.

Kakor vsakega človeka zaznamuje njegova lastna zgodovina, tako zaznamuje zgodovina tudi naš narod – z vsemi vzponi in ponižanji. Zgodovina rojake in narode povezuje, a jih lahko tudi razdvaja. Zgodovinska resnica je sicer samo ena, čeprav jo vsak po svoje spoznava, tolmači in zagovarja. Vemo, da v veliki meri drži, da jo tisti, ki piše zgodovino naroda, prikroji in da s tem tudi usmerja prihodnost. Zgodovinskih knjig ne bi smeli pisati s črnilom, temveč samo s svinčnikom, da bi lažje vnašali poznejše uvide ali popravljali napake. Dokončno resnično zgodovino bomo razumeli šele iz večnostne razdalje.

Naš narod nima tako slavne ali sloveče zgodovine kakor mnogi drugi in večji narodi. Kot narod hlapcev in dekel, kot ljudstvo zgaranih ljudi, a hkrati ljudstvo, ki se je v cerkvah in v nedeljskih šolah učilo črkovati lastno usodo in prepevati pesmi upanja in boljše prihodnosti, je stopil naš slovenski narod v vsej skromnosti na oder zgodovine.

20. stoletje pa je usodilo našemu narodu težke preizkušnje. Nadutost nemškega nacionalsocializma je hotela narod spet poriniti v hlapčestvo in drugorazrednost. Nemški in fašistični škornji so teptali dostojanstvo naroda in ga poniževali. Sledili so nato rdeči akterji brezbožnega komunizma, ki so hoteli uničiti vero in razosebiti človeka. A mnogi so se uprli in darovali svoja mlada življenja v kočevskih jamah, v teharskih samicah, v Hudi jami ter še na mnogih že znanih in še neznanih ali zamolčanih moriščih. Kri teh sinov in

Križev pot v Midlandu, 1. postaja

njihove vere. Njihova kri ne vpije po maščevanju, temveč po iskreni spravi z Bogom in med rojaki. Kri mučencev naj bi bila seme za novo versko in narodno pomlad v Sloveniji ter povsod, ker biva naš slovenski rod.

O slovenski narod, ko si stopil vidneje na oder zgodovine, si se sam oškropil s krojo bratomornih zločinov! Tako si izgubil svojo 'cankarjansko nedolžnost', ko si zatajil in oskrnil svoje vrednote in vrline, svoje poštenje in spoštovanje do otrok iste matere in iste očetnjave.

Tako naš narod ni opravil dobrega izpita pred zgodovino. Zato tudi ni boljši od drugih narodov, verjetno pa tudi ne slabši. Na današnji spominski dan kanadskih in slovenskih mučencev prosimo Boga, Očeta vseh ljudi in vseh narodov, da nakloni mir vsemu svetu, da ne vrag, temveč sosed in prijatelj bo rojak in mejak!

Dragi verniki! Slovenski narod rad roma k svojim Marijinim svetiščem na Brezje, na Ptujsko Goro, na Sveto Goro, v Petrovče, na Zaplaz, na Kurešček, v Novo Štifo, v Nazarje, na Staro Goro, seveda pa tudi h Gospe Sveti, ki je prva in najstarejša romarska pot za prebivalce nekdanje Karantanije in sedanje širše Koroške. A tudi v Vaši sedanjí domovini ste posvetili svoje cerkve in svoja svetišča Mariji, Božji in naši Materi, ker imate zaupanje v njeno priprošnjo, v njeno varstvo in spremstvo, da nas varno vodi skozi življenjske soteske in čeri k sončni in večnostni obali.

Mnogi naši pesniki in skladatelji so v čudovitih hvalospevih in pesmih opevali Marijino slavo. Verno ljudstvo pa se z navdušenjem in z velikim zaupanjem zateka k Mariji in skupaj z njo k Jezusu.

Že véliki Marijin častilec sv. Bernard iz Clairvauxa je pred več

stoletji izrekel to čudovito napotnico: »*Per Mariam od Jesum*« – Po Mariji k Jezusu. Pravo Marijino češčenje nas ne vodi proč od Boga, temveč neposredno k Njemu. Zato mirno lahko zaupamo tudi spodbudi sv. Bernarda, ki je vzkliknil: »*De Maria numquam satis*« – o Mariji nikdar ne moremo dosti ali preveč govoriti ter jo slaviti.

A Marija ne želi, da bi jo zgolj občudovali, temveč ji sledili in da bi tudi mi izrekli vedno znova svoj življenjski 'Fiat', svoj DA Gospodu – Zgodi se mi po Tvoji besedi, po Tvoji volji!

Sveto pismo pravzaprav le malo govori o Mariji, a to, kar je zapisano, so zelo dragocene smernice za naše življenje po veri. V Kani Galilejski je zmanjkalo vina. V tisti stiski je Marija posredovala in opozorila: »*Vina nimajo*« - a strežnikom je rekla: »*Vse, kar vam On veli, to storite!*« Na Marijino posredovanje in na pripravljenost strežnikov je Jezus odgovoril s svojim prvim čudežem.

»*Vse, kar vam On veli, to storite!*« To Marijino naročilo velja za vsak čas, za vsakega izmed nas in tudi za današnji svet. In Marija pravzaprav naroča vsepovsod isto: tako v Lurdu, v Fatimi ali tudi v Medjugorju: »*To kar vam ON veli, to storite!*«

Sodobni človek živi sredi svetovnega trga najrazličnejših idej in ideologij, sredi mikavnih ponudb za površno življenje, sredi vab, ki ponujajo varljivo svobodo, a človeka zasušnjujejo in ga zapirajo v ječo nenasitnega egoizma. Današnji svet tudi ne more živeti samo od visoko razvite tehnike in potrošništva, tudi ne od politike, od finančnih bilanc ali športnih rekordov. Prav v tem času doživljamo, kako se ruši babilonski stolp človeške vsemogočnosti in pokopava pod svojimi gospodarskimi in finančnimi ruševinami spet tiste, ki si tudi do sedaj niso rezali velikih kosov belega kruha. Zemeljsko bogastvo je zelo minljivo in ne nasiti ne duše ne srca. Človek potrebuje več ko zemeljske dobrine, potrebuje smisel za svoja dejanja in za svoje življenje.

V avstrijskem časopisu 'Furche' sem pred kratkim bral pričevanje mladega človeka, sina zelo bogate družine, ki je napravil samomor in napisal na poslovilni listek: »*Dali ste mi več, kakor sem si želel, a samo igrače in avtomobile. Vse sem si lahko privoščil, vse izkoristil in še druge izkoriščal. A česar sem si najbolj želel, mi niste dali – ne svojega časa in še manj svoje ljubezni. Ne vzdržim več v tej puščavi.*« Pretresljivo pričevanje!

Da, svet kriči po ljubezni in razumevanju. Kako zelo potrebujemo ljudi, ki hočejo in znajo poslušati in prisluhniti žalostnim in trpečim, mladim in starim v njihovi duhovni osamelosti.

Francoski pisatelj Duhamel pravi v svojem romanu 'Človek nad prepodom': »*Med dvema cigaretama, med smehom in jokom te sprašujejo*

ljudje po Bogu, po smislu življenja in smrti.«

Mnogi naši sodobniki životarijo s svojimi dvomi in zmotami, s svojimi razočaranji in neutešenimi upi. A kje so ljudje, kristjani, ki bi vlivali žalostnim in obupanim spet svetle misli, ki bi ohranili nedolžnim čisto veselje ter padlim ponudili svoje roke in srce za odpuščanje in nov začetek?

Svet potrebuje ljudi, vernike, ki kakor Marija z jasno besedo ter s tihim zgledom rečejo: »*Kar vam ON veli, to storite!*« Napolnite vrče svojih duš in src z živo vodo, ki je Kristus – ker On je pot, resnica in življenje. Pot, ki vodi iz zmote k resnici. Resnica, ki nas vodi iz laži k iskrenemu življenju. Življenje, ki ne mine s sončnimi zahodi, temveč je neminljivo in polno radosti.

Dragi verniki! Zbrani smo ob Mariji ter ob spominu kanadskih in slovenskih mučencev, da se združimo z Jezusom Kristusom v Njegovi daritvi sprave in Božje nepreklicne ljubezni: »*Nihče nima večje ljubezni kakor tisti, ki da svoje življenje za svoje prijatelje!*« Ne moremo biti dosti hvaležni za takšno Jezusovo prijateljstvo, za Božjo ljubezen, ki naj kot večno sonce premaga vse sence našega osebnega življenja in vse temne sence našega naroda.

Zaupajmo v Božje usmiljenje in ga ponižno izprosimo za druge in zase, zase in za druge – za žive in rajne – da bomo živeli v miru in v pričakovanju najlepše prihodnosti, o kateri vzklika apostol Pavel: »*Nobeno oko še ni videlo, nobeno uho še ni slišalo, nobeno srce še ni občutilo, kaj je Bog pripravil tistim, ki Ga ljubijo.*« To je naše upanje, to je naša svetla prihodnost, o kateri poje tudi naš blaženi škof Slomšek: »*V nebesih sem doma!*«

Na Koroškem, v Sloveniji in v Kanadi smo samo začasni prebivalci, a smo dokončni domačini nebes! Kot duhovno popotnico za čim svetlejšo in čim srečnejšo prihodnost pa Vam posredujem še misel ruskega pisatelja, velikega misleca in mistika Leva Tolstoja, ki pravi: »*Ljubi svojo življenjsko pot, ker to je pot, na kateri te spremlja zvesti Bog!*«

Ljubimi tudi mi zgodovinsko pot našega naroda, ker to je pot, na kateri nas spremlja zvesti in usmiljeni Bog! Amen.

g. Jože Kopeinig (Tinjski Jože – kot se rad podpisuje)

Petje litanij po sveti maši

IZ ŽUPNIJE BREMADEŽNE, Toronto

Potem, ko smo se poslovili od visokih gostov, ki so z nami praznovali župnijski jubilej, smo ponovno zavihali rokave in nadaljevali s preurejanjem v cerkvi. Kljub načrtom, delo ni in ni šlo od rok. Dandanes delo počasi napreduje. Velikokrat obljube ne držijo in pri delu ostaneš sam.

Po nekoliko prav mučnih za-petljajih in vročih poletnih dneh pa smo le uspeli dokončati delo pri orgljah. Kor za pevske zборе še urejamo in upamo, da bo delo narejeno do župnijskega žegnana, 27. novembra letos. Takrat bo prišel blagoslovit dela obnove cerkve pomožni škof John A. Biossonneau.

Rad bi omenil nekaj ljudi, ki so pridno pomagali pri delu. Najprej Frkulove fante: Roberta, Tonija, Staneta in Jožkota, ki so mojstrsko uredili prostor za pevce na koru. Frank Nagode je poskrbel za novi nastavek za orglje. Chris in David Nesich sta napeljala nove električne žice in preuredila razsvetljavo po cerkvi in v prezbitერიju. Ivan Vičič je s svojimi mojsterskimi iskušnjami rešil izvajalca Karlosa nepredvidenih težav, ko je naredil Marijino kapelico in leseno oblogo pri glavnem oltarju. Pri reševanju raznih detajlov pa sta pomagala

Robert Ferkul kot arhitekt in Justin Žigante. Toliko torej o našem delu.

Kot vsako leto, so se letos v poletnem času odvijale pomembne prireditve: Pohod za Dom Lipa, procesija sv. Rešnjega Telesa, Slovenski dan in druge prireditve, o čemer je pisano tudi drugod.

Vredno je tudi omeniti številne športne tekme in prireditve za mladino, ki so potekale na Slovenskem letovišču skozi vse poletne počitnice. Hvala vsem, ki se trudite in skrbite, da imajo mladi priliko družiti se s svojimi vrstniki, se spoznavati med seboj in ustvariti prijateljstva, ki bodo pomembna za vse življenje.

V začetku septembra nas je obiskal g. Jože Kopeinig iz Tinj na Koreškem. Vodil je duhovne vaje za duhovnike lazariste. V govorih se je dotaknil človeških vrlin in sposobnosti, ki jih potrebujemo, če hočemo biti rodovitni sodelavci na Božji njivi. Hvala mu za delo, ki ga je mojstrsko opravil, pa tudi za iskreno prijateljstvo in dobroto. G. Jože je vodil romanje v Midland, ki letos ni bilo brez izzivov. Hvala vsem, ki ste se kjub težavam na cesti v tolikem številu zbrali v svetišču Kanadskih mučencev.

Od nas se je poslovila in šla v Slovenijo na novo delovno mesto sestra Kristina Udovičič. Pogrešali jo bomo mnogi. Duhovniki, katerim je okusno kuhala, starejši in bolni, ki jih je obiskovala ter mnogi drugi. Bogu smo

hvaležni za 20 let darovanih v naši župniji. Bog povrni!

Veliko znancev pa je vzelo od nas slovo in se preselilo v večnost, zlasti avgusta in septembra meseca. Izgubili smo tudi pokončnega Slovenca in zaslužnega predstavnika Kanadske Cerkve – kardinala Alojzija Ambrožiča. O njem obširneje poročamo drugod v reviji. Pri pogrebu g. kardinala je zastopal Slovensko Cerkev dr. Anton Stres, ljubljanski nadškof in predsednik Slovenske škofovske konference.

Kasneje se je poslovil od nas tudi Jože Kastelic naš župljan, dobrotnik in prijatelj. Z nami je bil še na romanju v Midlandu in potem v teku sedmih dni odšel v večnost. Za pogreb g. Jožeta pa je bil tu nadškof v pokoju, msgr. Alojz Uran. Slovenci smo se poslovili od dveh velikih pričevalcev vere, poštenosti in dobrote.

Valentin Batič CM, župnik

PRI MARIJI POMAGAJ v Torontu

V poletnem času je več prireditvev na letovišjih. Procesija Sv. Rešnjega Telesa na Slovenskem letovišču je bila dobro obiskana. Pri sv. maši je pridigal g. Toni Burja, somaševala pa sta g. Plazar in g. Batič. Pri procesiji so sodelovale članice Katoliške ženske lige. Nosile so svoj prapor in molile rožni venec. Prepevala sta zdru-

žena zbora obeh slovenskih župnij. Kljub temu, da je bil praznik pozno v juniju, je bilo udobno toplo in lepo. Pri sv. maši in procesiji je sodelovalo kakih 600 ljudi. Hvala vam za sodelovanje in pomoč!

V nedeljo, 3. julija, smo na letovišču praznovali Slovenski dan. Letos ob 20-letnici slovenske samostojnosti smo se pri sv. maši zahvalili Bogu za lastno slovensko državo. Prosili smo, da bi zmogli v državi doseči več poštenosti in medsebojnega spoštovanja ter vspostaviti pravični red, ki ga nujno potrebujemo, če hočemo živeti in delati v demokratični državi. Popoldne smo se pri proslavi poslovili od veleposlanika g. Tomaža Kunstlja. Med nastopajoči je bila tudi gđč. Miriam Padar, ki nam je navdušeno govorila o Sloveniji in kaj ji Slovenija pomeni.

Na Slovenskem letovišču smo letos praznovali rojstni dan ge. Anice Resnik. Pri sv. maši se je g. Tone Zrnec posebej spomnil te zaslužne župljanke in članice Katoliške Ženske Lige.

Konec julija pa smo se na Letovišču poslovili od sestre Kristine Udovičić. Sveto mašo pri kateri je sodeloval zbor Naša pesem, sta darovala g. Toni Burja in g. Ivan Plazar. Popoldne ob 2h pa so se v dvorani letovišča od s. Kristine poslovili župljani obeh župnij.

Valentin Batič CM, župnik

IZ ŽUPNIJE SV. VLADIMIRA v Montrealu

Telovo • Praznik sv. Rešnjega Telesa in sv. Rešnje Krvi smo obhajali z najsvetejšo daritvijo v cerkvi in s procesijo na pristavi. Zaradi slabe vremenske napovedi, smo imeli 'kratko' procesijo, kar pod lopo so bili urejeni oltarji. Tako je duhovnik z Najsvetejšim in s svojim spremstvom šel od oltarja do oltarja, ljudje so pa ostali na svojih mestih. Za starejše je bila takšna procesija še bolj prijetna, ker jim ni bilo treba hoditi. Božjo besedo in molitve so tudi lažje spremljali, prav tako petje. Bogu hvala, da smo lepo obhajali pomemben praznik in se priporočili za varstvo in blagoslov od zgoraj.

Letovišče • Življenje se začne aktivneje odvijati na našem letovišču, če je primerno vreme, že proti koncu maja, z mesecem junijem pa je tam redna nedeljska maša. Letos smo imeli nekaj več dela. Plavalni bazen je klical po temeljitejšem popravilu. Potrebno je bilo odstrani stare plasti barve, zakrpati nastale odlepke betona in na novo prepleškati. Delo je opravilo specializirano podjetje. Bazeni je bil urejen že pred uradnim začetkom kopalne sezone. Mestne oblasti določijo datum, kdaj se smejo odpreti bazeni.

Slovenski dan • Letošnji Slovenski dan smo obhajali v nedeljo, 17. julija, na cerkveni pristavi pod umetniško dekorirano lopo, za kar gre zahvala Vinkotu in Normi Petkovšek. Slavnostni govornik in vodja Slovenskega dneva je bil lazarist g. Jože Zupančič. Na slovesnosti je podal le glavne misli govora, govor v celoti pa bo v tokratni reviji 'Božja beseda'.

Vremenoslovci so strašili in niso napovedovali najbolj prijetno vreme. Tisto nedeljsko jutro pa je bilo izredno lepo in vabljivo. Obisk je bil številen in tako tudi poplačano delo priprav na slovesnost.

Med nami je bil tudi veleposlanik Republike Slovenije iz Ottawe, njegova ekselenca, g. Tomaž Kunstelj z ženo. Ker smo se ta dan spomnili 20-letnice Slovenije, nam je ob tem prazniku voščil in zaželel še mnogo lepih Slovenskih dnevo. Ob tej priložnosti se je poslovil, ker mu je potekel mandat. Predsednica cerkvenega odbora ga. Rozina Rogan se je veleposlaniku zahvalila in mu v imenu skupnosti izročila spominsko darilo.

Gospod J. Zupančič je ostal med nami. Nadomeščal je našega župnika, ki je šel na letne počitnice, obiskat svoje sorodnike doma v Sloveniji.

Romanje • Letošnje župnijsko romanje smo imeli v nedeljo 22. avgusta k Lurški Materi Božji v

Rigaud. Romanje je vodil g. Jože Zupančič skupaj z župnikom, kateri se je nekaj dni pred tem vrnil s počitnic. Blizu sto župljanov se je kljub dežju zbralo v tem lepem svetišču v naravi. Mariji smo se priporočili za varstvo in pomoč, pa tudi zahvalili smo se za milosti in dobrote.

Dva dni po romanju se je g. Zupančič poslovil in odpotoval nazaj v Slovenijo. Odhajal je z lepimi spomini na srečanje z nami – je zapisal v župnijskem listu.

Koline • V nedeljo po romanju smo imeli na pristavi koline. Ker popravilo bazena ni bilo najbolj poceni, so nekateri uporabniki letovišča s cerkvenim odborom organizirali in pripravili koline, da smo lažje odplačali nastale stroške. Rekli bi lahko, da nam je na nek način pomagalo tudi vreme. Ohladilo se je in popoldan tudi deževalo. Tako je bila 'bujta' repa res dobrodošla topla jed. Priznanje in zahvala gre vsem, ki so pomagali in delali.

Zahvalni dan • In že smo v mesecu oktobru. Na zahvalno nedeljo in zahvalni dan smo se Bogu zahvalili za varstvo in blagoslov ter prosili, naj nam bo naklonjen in usmiljen tudi v prihodnje. Po zahvalnem dnevu bomo začeli z rednim veroukom, s pripravo otrok na prejem prve sv. spovedi, sv. obhajila in sv. birme.

Franc Letonja CM, župnik

IZ WINDSORJA

Po dvoletnem premoru smo v naši skupnosti spet doživeli obisk slovenskega duhovnika. V postnem času je iz Toronta prišel med nas g. Ivan Plazar. Imeli smo dve sveti maši, v soboto in nedeljo, 9. in 10. aprila. Z veseljem smo se zbrali v hrvaški cerkvi sv. Frančiška. Radi smo prisluhnili pridigam g. mašnika, posebno v nedeljo, ko nam je po evangeljskih besedah opisal čudež Lazarjeve obuditve od smrti. Vlil nam je poguma in upanja, da bomo tudi mi v premišljevanju Kristusovega križevega pota - spokorni - ob srečanju z Njim, oživel v večnem življenju! Spomnil se je tudi vseh naših pokojnih, ki so v zadnjem času odšli v večnost. Pred in po sveti maši je bila tudi prilika za sveto spoved. Obe sveti maši smo spremljali z ljudskim petjem in zasedenih je bilo kar precej prostornih klopi lepe cerkve. Po sv. maši je bilo v slovenski dvorani pripravljeno kosilo. Udeležili so se ga rojaki in tudi g. Plazar je bil med nami. Voščili smo si vesele Velikonočne praznike in Božjega žegna! Hvaležni smo duhovnikom Lazaristom za velikonočno obnovo (posebej g. Plazarju), hrvaški cerkvi, katera nas vedno bratsko sprejme ter predsedniku g. J. Berniku z vsem odborom za požrtvovalno delo in za vse lepe

priredivitve, ki nas družijo skozi celo leto ob okusno pripravljene jedilniku ter veselem prijateljskem vzdušju.

Milka Pezdirc, članica kulturnega društva Zvon

Se opravičujemo, ker je članek iz Windsorja v prejšnji številki izpadel in smo ga šele zdaj objavili. (T. Burja CM)

PRI SV. GREGORJU v Hamiltonu

Zahvalna maša Slovenske šole • Bila je v soboto, 14. maja. Tisti, ki so zaključili zadnje leto (letos štirje), so prejeli s strani Slovenske šole diplome, ki jim jih je izročila ga. Victoria Andolšek. 'Garage sale', ki ga je organizirala Slovenska šola, je ob sodelovanju mnogih lepo uspel.

Maše na pokopališčih • Škofje vsaj enkrat letno darujejo sveto mašo na vsakem od katoliških pokopališč. Tako je bila v soboto 4. junija na pokopališču Holy Sepulchre, 11. junija pa v mavzoleju pokopališča Gate of Heaven, kjer imamo Slovenci svoj del pokopališča. Teh svetih maš se udeleži precej naših faranov.

Procesije sv. Rešnjega Telesa in Krvi • Bile so na več krajih: V nedeljo 5. junija v Slovenskem parku, 12. junija pri društvu Triglav, 19. junija pa v župnijski cerkvi svetega Gregorija. Povsod je bilo krasno sodelovanje.

Očetovski dan • Obhajali smo ga v nedeljo, 19. junija pri društvu Bled, kot vsako leto. Pri maši je pel moški zbor iz Bleda.

Slovenski dan • Praznovalo se je v nedeljo 26. junija pri Društvu Bled Planica v Beamsvillu. Ta vsakoletna meddruštvena prireditev je pod pokroviteljstvom Slovenskega Koordinacijskega Odbora Niagara. Ob tem se je praznovala 20. obletnica osamosvojitve Slovenije, 20-letnica slovenske države. Po sv. maši, ki jo je daroval g. župnik Drago Gačnik, je bila slovesna telovska procesija, po okusnem kosilu pa bogat kulturni program. Častni govornik je bil Dr. Boštjan Žekš, minister za Slovence v zamejstvu in po svetu. Posebno pozornost in zahvale širše slovenske skupnosti je bil deležen veleposlanik Tomaz Kunstelj ob zaključku svojega poslanstva v Kanadi.

Pomoč in nadomeščanje • Profesor salezijanec dr. Bogdan Kolar je župnika nadomeščal za čas dopusta. Mudil se je na župniji od 29. junija do 22. avgusta.

Tekmovanje v balinanju • Društvo sv. Jožefa ga organizira že vrsto let med svojimi člani in sicer vedno prvi 'vikend' v septembru. Tudi letos se je zbralo 6 ekip, vsaka s štirimi igralci.

Župnijsko žegnanje in jesenski banket • V nedeljo, 18. septembra je naša župnija praznovala svojega zavetnika. Začeli smo z daritvijo svete maše, ki jo

Somaševanje škofov in duhovnikov v Baragovi deželi

je vodil salezijanec g. Anton Rozmarič. Po maši smo se zbrali v naši dvorani, kjer smo nadaljevali z dobrim prazničnim kosilom. Vmes so se na platnu vrstile slike iz življenja župnije od lanskega praznovanja naprej. Ob koncu je zaplesala mlajša plesna skupina Soča. Zahvala gre župnijskemu svetu, vsem nastopajočim, kuharicam in mladim, ki so stregli in vsem, ki so se udeležili lepega slavlja.

Obisk bivšega ljubljanskega nadškofa Alojzija Urana • Zgodil se je v petek, 23. septembra, skupaj z osmimi romarji iz Slovenije. Ob štirih popoldne je daroval sveto mašo. Udeležil se je, kot uradni zastopnik Slovenske škofovske konference, tudi Baragovih dni v škofiji Gaylord, Michigan.

Baragovi dnevi • So potekali od 24. do 26. septembra. Prvi dan je sveto mašo vodil g. Uran, vsi pa smo sodelovali s slovensko pesmijo. V nedeljo smo si v Good Heart ogledali obnovljeno cerkev sv. Ignacija in nato še cerkev sv. Križa. Popoldne smo se vsi zbrali najprej za mašo v cerkvi sv. Frančiška Ksaverija v Petosky.

Mašo v angleščini je vodil domači škof, škofije Gaylord ob somaševanju ostalih škofov in duhovnikov. Popoldansko kosilo ob glasbi ansambla 'Pojočih Slovencev' smo imeli v bližnji športni dvorani. Škof Alexander Sample je ob koncu še povedal kako napreduje postopek za škofa Friderika Barage, posamezne skupine pa so oddale svoj dar za Baragov sklad.

Srečanje bolnikov • V sredo 12. okt. so srečanje organizirale članice Slomškovega oltarnega društva. Pričeli smo ga s sveto mašo ob enajstih dopoldne. Med mašo smo večini podelili tudi zakrament bolniškega maziljenja. Potem pa se nas je kar precej zbralo še pri kosilu in družabnem klepetu.

Družabni večer pri društvu sv. Jožefa • Potekal je v torek, 11. oktobra po večerni maši. Bil je otvoritveni večer torkovih družabnih večerov v prostorih Villa Slovenia. Bilo je prijetno domače vzdušje ob raznih igrach in dobri večerji.

Vzeto iz župnijskega tedenskega glasila 'Vestnik'

Govor na slovenskem dnevu

Montreal, 17. julij 2011

Letos se spominjamo 20. obletnice samostojne Slovenije. Samostojnost je nastopila po volji ljudstva, po prizadevanjih, delu in tudi žrtvah mnogih, ki so zastavili in darovali svoj čas, svoje sposobnosti in zmožnosti, pa tudi svoje življenje. Pri nastajanju samostojne Slovenije je torej pomembno vlogo igralo prostovoljstvo, na kar mnogi pozabljajo.

Prostovoljstvo in zastonjskost sta potrebni kvaliteti ter morata biti cenjeni na vseh področjih življenja in dela. Brez teh kvalitete se življenje ne bi moglo odvijati v dobro in srečo mnogih.

Kar je pomembno za državo, to veliko skupnost, je toliko bolj pomembno za vsako manjšo skupnost, najprej za družino, ki je osnovna celica človeške družbe.

Nosite bremena drug drugemu

Cerkev v Sloveniji je to leto posvetila dobrodelnosti in solidarnosti. Namen leta je povzet v besedah in naročilu apostola Pavla: »**Nosite bremena drug drugemu** in tako boste izpolnili Kristusovo postavo« (Gal 6, 2). To naročilo apostola narodov nagovarja tudi nas/vas nedeljo za nedeljo z naslovne strani župnijskega lista 'Oznanilo'.

Apostol Pavel je povabil kristjane v pokrajini Galacija, naj bodo solidarni, naj pomagajo drug drugemu, da bo njihovo življenje bolj po Božji volji. Isti apostol naroča tudi nam kristjanom, naj tako živimo in delamo, da bo naše življenje bolj takšno, kot ga želimo. Z velikodušnostjo in zastonjskostjo bo naš odnos do drugega, do bližnjega in prav tako tudi do Boga bolj v skladu s solidarnostjo, ki ima zgled v Jezusu, v njegovem nauku in delovanju.

Jezus sam je postal 'solidaren' z nami, postal nam je enak, postal je ubog, da bi mi po njem obogateli v dobroti, ljubezni, pravičnosti in solidarnosti.

G. Jože Zupančič CM

Pogled nazaj

Pred enim letom smo imeli v mislih sv. Vincencija Pavelskega in sv. Ludoviko de Marillac. Obhajali smo 350 let njune smrti, ki je rojstvo za nebesa. Sv. Vincencij nam tudi danes govori: »*Naj nas Gospod navda s svojo neskončno krotkostjo, da se bo prelila v naše besede in dejanja, da bomo koristni in prijetni bližnjemu.*«

Papež Leon XIII. je leta 1737 Vincencija Pavelskega razglasil za zaščitnika vseh dobrodelnih ustanov. Februarja leta 1960 je papež Janez XXIII. razglasil sv. Ludoviko de Marillac za zaščitnico vseh, ki delujejo v krščanskih socialnih ustanovah. Naj nam bosta oba svetnika spodbuda, zgled in priprošnjika, da bi živeli svojo vero in izpolnjevali zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega ter tako dajali smisel svojemu življenju in delu.

Vsakdanji zgled

Poglejmo družino. Kdo so družina? To so oče, mati in otroci. Kaj družini in povezuje tiste, ki živijo v osnovni celici človeške družbe? Družini in povezuje jih ime, kot pravimo, ali bolj natančno priimek, pa tudi medsebojna ljubezen, spoštovanje, odgovornost in soodgovornost. Vse to se kaže v delu, v medsebojnem zanimanju in pomoči, v tem, da so drug za drugega. Kajti, če bi v družini, v tej osnovni človeški skupnosti morali plačati vsako delo, bi to ne bila več družina, jih ne bi družilo niti ime, še to bi bilo treba plačati. Zastonjskost, podarjenost, medsebojna skrb drug za drugega so tista moč, ki jih povezuje v trdno skupnost in tudi osrečuje. Verjetno je prav zaradi teh izkušenj v družini, izkušenj dobrote, medsebojne ljubezni, solidarnosti in skrbi za skupno dobro, nastal pregovor: »*V slogi je moč.*«

Kar je pomembno za osnovno celico človeške družbe, družino, je koristno in potrebno tudi za 'večjo družino', za skupnost in končno za vsako državo. Odgovorno življenje in delo, tudi ko je nagrajeno, vključuje pripravljenost za nekaj več kot le za uslugo, ki mora biti plačana.

Osrečevanje

Dobrodelnost je ljubezen v dejanju, ki razširja in utrjuje medsebojne odnose, s katerimi se naše življenje kvalitetno bogati in osrečuje. V prostovoljstvu se ne izbira, kaj, kdaj in komu nuditi pomoč. Prostovoljstvo je zastonjskost in iskrena ljubezen do bližnjega v pravem pomenu besede. Prostovoljstvo je dokaz, da smo ljudje družbena bitja in da ne moremo živeti normalno, če bi se ogradili z egoizmom, z zagledanostjo vase. Potrebno je iti iz sebe in se usmerjati k drugemu z dejavno ljubeznijo. Pisatelj Tolstoj je v svoj dnevnik

zapisal: »Komurkoli služiti na povsem preprost način, kakor ravno nanese, za nekoga delati.«

Naš pesnik Simon Gregorčič, (goriški slavček), govori v eni od svojih pesmi o pomenu darovanja življenja in dela za druge. Takšno življenje prinaša pravo notranjo srečo. Pesnik bralca spodbuja glede sreče: »Goreče išči drugim jo doseči,« da bi bila sreča nekaj, kar osrečuje oba, delitelja in prejemnika. Takole pove pesnik: »Iz bratov sreče njemu sreča klije, veselje ljudsko njemu v ôku sije, in tuja sólza mu meči srcé.«

Prostovoljstvo – temelj skupnosti - praznik

Ponekod po svetu posvečajo vedno več pozornosti prostovoljnemu delu in prostovoljcem. Tako so recimo v Avstraliji uvedli poseben dan ali praznik. Posamezne države obhajajo občasno podobne dneve. Cerkev v Sloveniji je tej pomembni dejavnosti posvetila celo pastoralno leto. Cerkev nas spodbuja k oblikovanju osebnosti, k rasti v človečnosti, k solidarnosti z drugimi, k delom ljubezni do bližnjega.

Pred desetimi leti smo se po svetu spominjali prostovoljstva in prostovoljcev. Takrat so nastale razne resolucije in vabila k večjemu sodelovanju in nesebičnemu pomaganju, k večji solidarnosti.

Spominjam se, kako je bilo nekoč. Ko smo imeli kakšno večje delo ali opravilo, je prišel sosed pomagat, ne da bi ga prosili. Po drugi strani pa je bil tudi on deležen naše pomoči in pomoči drugih sosedov. Dokler smo si tako medsebojno pomagali, so bile med nami bolj trdne sosedske in prijateljske vezi. Z napredkom tehnike, ko je bilo mogoče s stroji hitreje opraviti dela in opravila, se je to 'sosedstvo' začelo ohlajati.

Nad 25 let sem bil v Sloveniji urednik revije 'Prijatelj' ter duhovni pomočnik v Krščanskem bratstvu bolnikov in invalidov. Vedno znova sem doživljal, kako osrečuječa je bila zastonjskost, tako pri mladih sodelavcih, kakor med prizadetimi.

Ko sem lani opazoval ter spoznaval življenje in delo vaše župnijske skupnosti, se pogovarjal in tudi bral kar je napisano, sem videl, da se je nekaj podobnega, kar sem doma doživljal v sosedstvu ter v Krščanskem bratstvu bolnikov in invalidov, dogajalo tudi tukaj.

Prepričan sem, da bi mnogi med vami zaslužili priznanja in medalje za delo, ki ga opravljate in s tem gradite skupnost. Tako tudi mnogi, ki jih ni več med vami. Zedel sem za mnoge, da že 20, 30, 40 in celo več let pomagate, darujete svoj čas, sposobnosti in zmožnosti za skupnost. S tem kažete odgovornost in ljubezen do tega, kar ste v preteklosti dosegli in kar imate. Iskreno čestitam vsem, ki pomagate

in dejavno sodelujete! Povabim pa tudi ostale: Pridružite se, ne bo vam žal! Ko boste pomagali svoji skupnosti pod tistim navodilom: »Kaj lahko storim za skupnost in ne samo, kaj smem pričakovati od skupnosti,« boste doživeli veselje in notranje zadovoljstvo. Doživljali boste resničnost besed pesnika Simona Gregorčiča, da vam bo vzknila sreča, ki jo bodo drugi doživeli zaradi vas in vaše dobrote.

Ko sem nekaterim prijateljem in znancem v domovini pripovedoval moja doživetja med vami, mi skoraj niso mogli verjeti, da je kaj takega mogoče in to v naprednem razvitem svetu.

Vera osmišlja prostovoljstvo

Spoznavam, da ste bili uspešni v preteklosti in da se še trudite in vztrajate, ker verujete, upate in zaupate. Vera in zaupanje imata večjo moč kot denar. Res so denar in materialne stvari potrebni za življenje. Dela, ki jih opravimo in ki jih opravljate v skupnosti ter za skupnost, ki niso plačana, pa imajo veliko vrednost in moč. Prepričan sem, da brez vere in zaupanja ne more biti vztrajnosti, ki bi trajala leta in leta.

Vztrajnost v veri in z vero ste si krepili ob svojih duhovnikih, vaših dušnih pastirjih, ki so vsak po svojih močeh in zmožnostih delali in pomagali, da se je gradila skupnost, se krepila in rastla. Izrekam priznanje in zahvalo za zgled dobrote in velikodušnosti, ki sem ga spoznal iz vaše zgodovine in iz srečanja z vami!

Naprej

Mislim, da se je v preteklosti o prostovoljstvu premalo govorilo. Prostovoljci sami tudi niso veliko govorili. Dovolj jim je bila sreča ob zavesti, da delijo in pomagajo. Nagradila jih je sreča in veselje drugih.

Današnji način življenja in dela človeka nagovarjata drugače kot nekoč. Zaposlitev in pomanjkanje časa tudi igrata določeno vlogo, da pride nekoliko manj do izraza pripravljenost darovati čas, svoje sposobnosti, zmožnosti in tudi delo.

Civilna družba sedaj posveča vedno več pozornosti prostovoljcem in prostovoljnemu delu. O tem naj bi se govorilo in pogovarjalo tudi v osnovni celici človeške družbe, v družini. Tako bi se z besedo in zgledom utrjevala zavest odgovornosti in pripravljenost nadaljevati veliko delo, ki so ga opravljali in ki ga opravljajo starejši.

S tem pa ne mislim reči, da v mlajših in mladih ni pripravljenosti. Prepričan sem, da mladi imajo energijo in pripravljenost. Potrebno jih je povabiti in jim dati možnost ter priložnost, da sami doživijo srečo, ki prihaja iz tega, da pomagajo, da dajejo, darujejo, da so solidarni in kdaj tudi zastopniki.

Hvala lepa za vso vašo velikodušnost in Bog vas živi!

Jože Zupančič CM

ZAHVALA

Na prvi petek, 1. aprila 2011, je v Torontskem starostnem domu 'Lipa' Bog poklical k sebi našo mamo **Marijo Markeš**. Rojena je bila 17. marca 1923 (Strle) v Ravnah na Blokah, v Sloveniji. Bila je najstarejša od osmih otrok in edina v družini ki je šla po svetu.

Ko se je vojna pričela, je morala bežati v Avstrijsko taborišče, od tam pa jo je življenska pot vodila na študij v Italijo in Španijo. Za tem je prišla v Kanado in se poročila s Petrom (že pokojnim 26 let) in z njim ustvarila družinsko življenje. V Torontu je delovala kot učiteljica. Bila je prva predsednica Katoliške Ženske Lige v župniji Marije Pomagaj, učila nekaj let v Slovenski šoli in pridno pomagala pri drugih organizacijah v Slovenski skupnosti. Kadar je bilo mogoče, je tudi rada potovala. Ogledala si je kraje po Severni in Južni Ameriki, po Afriki in Evropi. Dostikrat nam je rekla: »*Kamor sem šla, sem srečala dobre ljudi.*« Njen značaj je bil preprost, vztrajen, samostojen in globoko veren. Precej let se je borila z artritisom in z raznimi operacijam je mirno prenašala bolečine, brez pritoževanja. Ko so ji zadnja leta odpovedale noge, je enostavno rekla: »*Sem pozabila kako se hodi.*«

V prvi vrsti se zahvaljujemo redovnim sestram Mirti Rezar in Kristini Udovičič za vso skrb, pomoč in prijateljstvo, ki sta jo izkazali naši mami, ko je stanovala v Domu Lipa. Hvala vsem, ki ste se prišli posloviti od nje, molit zanj h pogrebni sv. maši in jo spremljali na pokopališče 'Assumption'. Iskrena hvala g. župniku Tinetu Batiču za molitve v pogrebem Zavodu in na pokopališču ter za daritev svete maše ob somaševanju g. Briana Clougha, župnika pri sv. Anselmu. Posebna hvala organistu in pevovodju Andreju Pahuljetu skupaj s pevskim zborom ter ministrantom Gregorjem Tratnikom in Tomažem Pahuljem.

Najlepša hvala g. Mariji Soršak, Mary Hozjan in drugim pomočnicam za odlično pripravljeno kosilo ter vsem dobrim gospem za pecivo. Hvala vsem, ki ste darovali za Dom Lipa, za cvetje in sv. maše. Vsem, ki ste nam stali ob strani in nam pomagali na katerikoli način v žalostnih dneh, naj vam Bog bogato povrne!

Draga Mama, počivaj v Božjem miru. Pozdravi Ata in prisrčna hvala za vse kar si bila za nas!

Hvaležni: hčerka Carmen z možem Richardom; sin Peter z ženo Marijo; sin Andrej z ženo Lindo; vnuki in vnukinje Sonia, James, Peter, Katrina, Gregory, Alexandra in Emily; v Sloveniji sestre Fani, Milka in Jožica z družinami ter ostalo sorodstvo v Kanadi in Sloveniji.

ZAHVALA

Po dolgotrajni bolezni, nas je 8. aprila 2011, v 45. letu starosti zapustila naša draga žena, mama, hčerka in sestra, **Jolanda Arnieri**.

Iskreno se zahvaljujemo prijateljem, ki ste bili z nami v žalostnih dneh. Prav tako vsem, ki ste se udeležili svete maše v cerkvi Merciful Redeemer, v Mississauga in jo pospremili na zadnji poti.

Bog povrni vsem, ki ste darovali za svete maše, cvetje ali druge namene ter molili za pokoj njene duše.

Draga naša Jolanda, vedno boš v naših srcih. Počivaj mirno v Božjem naročju.

Žalujoci: mož Sam, sin Adrian, hčerka Vanessa, starši Helena in Jože Oberstar ter brat Robert.

ZAHVALA

Po težki in dolgotrajni bolezni, nas je 2. maja 2011, v 74. letu starosti zapustila naša draga žena, mama in stara mama **Marija Šteblaj**, rojena 28. septembra 1936 na Velikem Orehku pri Novem Mestu, v Sloveniji.

Iskrena hvala sestri Anici, sorodnikom in prijateljem za pomoč v času njene bolezni ter za obiske v bolnici. Hvala vsem, ki ste jo v tako velikem številu pospremili na njeni zadnji poti. Hvala za darovane sveče, cvetje, svete maše, darove za Dom Lipa in Trillium Hospital. Posebna hvala g. Toniju Burji za njegove pogoste obiske v času njene bolezni, sv. mazilenje, molitve in pogovore. Hvala g. Valentinu Batiču za lepo opravljen pogrebni obred, sv. mašo in molitve. Hvala organistu Andreju Pahulje in pevskeemu zboru za tako lepo petje med mašo. Najlepša hvala Ga. Marija Soršak in njenim pomočnicam pri pripravi pogrebščine in vsem ženam za pecivo.

O, Marija, kakšen dar iz nebes si bila nam vsem! Zelo te bomo pogrešali.

Žalujoci: mož Slavko, sin Frank (Dianne), hčerki Katarina (Glenn) in Veronika (Mike); vnuki Alexa, Catherine, Cassandra, Rebecca, Jamie, Luke in Katie; sestra Anica in Jaka z družino ter sorodniki v Sloveniji: sestra Fanika, bratje Matija, Franc in Jože z družinami.

ZAHVALA

Nenadoma, sem v soboto, 4. junija 2011, izgubila dobrega moža **Delfeta Winklerja**. Rodil se je 21. januarja 1926 pri Svetem Mihaelu v Novi Gorici, v Sloveniji.

Zahvaljujem se g. Toniju Burji za lepe in tolažilne besede pri pogrebni sv. maši. Hvala nosilcem krste in vsem, ki ste se prišli posloviti od njega ter ga pospremili na zadnji poti.

Hvala Dolfi za vso skrb in vse lepe spomine. Zelo te pogrešam. Počivaj v Božjem miru.

Žalujoča: žena Štefka, brat Mirko in ostalo sorodstvo v Kanadi in Sloveniji.

ZAHVALA

28. julija 2011 nas je po dolgotrajni bolezni zapustil mož, oče in stari ata **Jože Koželj**. Rojen je bil na Krki pri Stični, 6. marca 1930.

Zahvaljujemo se g. T. Batiču za podelitev zakramenta sv. maziljenja, g. T. Burji za molitev v pogrebnem Zavodu, sv. mašo in pogrebne obrede.

Hvala nosilcem krste, organistu, pevcem in ministrantu.

Hvala sorodnikom in prijateljem za vso pomoč ob bolezni, za obiske v bolnici in na domu. Hvala za obisk v pogrebnem Zavodu, tolažilne besede, darovano cvetje, za svete maše in v druge namene.

Hvala molitveni skupini za molitev rožnega venca v pogrebnem Zavodu in pri rednih srečanjih.

Najlepša hvala ge. Mariji Soršak in njenim pomočnicam za pripravljeno pogrebščino ter dobrim gospem za darovano pecivo.

Dragi mož, ata in stari ata, ostal boš za vedno v naših srcih. Počivaj v miru v Kanadski zemlji.

Žalujoči: žena Jelka, hčerka Gabi, sin Miran z družinami. Vse ostalo sorodstvo v Kanadi, Sloveniji in ZDA.

Za dobro voljo

7 razlogov, da ne začenjate prepira z otrokom

Deklica se z učiteljem pogovarja o kitih. Učitelj ji razlaga, kako je nemogoče, da bi kit pogoltnil človeka, saj ima glede na svojo velikost zelo majhno grlo.

Deklica ponavlja, da je kit pogoltnil Jona, učitelj pa, da je to nemogoče.

“Ko bom prišla na nebesa, bom vprašala Jona,” pravi.

“Kaj pa, če je Jona končal v peklu?” vpraša učitelj.

Deklica mu odgovori:

“Potem ga pa ti vprašaj!”

Otroci v vrtcu rišejo, vzgojiteljica hodi med njimi in jih opazuje pri delu. Ustavi se pri deklici, ki se zelo trudi in jo vpraša, kaj riše.

“Narisala bom Boga,” odgovori.

Vzgojiteljica postane in reče:

“Saj nihče ne ve, kako Bog izgleda.”

Deklica pa: “Zdaj bodo vedeli!”

Pri verouku katehet govori o desetih Božjih zapovedih. Ko otrokom razloži, kaj pomeni zapoved “spoštuj očeta in mater”, vpraša:

“Ali obstaja zapoved, ki nam govori, kako naj se obnašamo do bratov in sester?”

Takrat deček iz skupine (najstarejši med otroki v družini), odgovori kot iz topa:

“Ne ubijaj!”

Deklica opazuje mamo pri pomivanju posode in zagleda v njenih laseh nekaj sivih. Vpraša jo: “Zakaj imaš sive lase?”

Mama odgovori:

“Kadar narediš kaj narobe, se ne počutim dobro, žalostna sem in dobim siv las.”

Deklica se zamisli, nato pa vpraša:

“Zakaj ima pa babica čisto sive lase?”

V razredu so se slikali in učiteljica prepričuje otroke, da kupijo fotografijo.

“Pomislite, kako bo zanimivo, ko jih boste čez leta gledali in govorili:

“Poglej, Maja, ona je advokatka.”

Ali: “To je Denis, on je zdravnik.”

Takrat se zasliši glas iz razreda:

“To je učiteljica, ona je mrtva.”

Učiteljica razlaga, kako cirkulira kri po telesu in vpraša učence:

“Če stojim na glavi, se kri zlije vanjo in postanem rdeča. Zakaj se to ne zgodi, kadar stojim na nogah?”

Eden od učencev odgovori:

“Ker niso prazne.”

TRY HARD INDUSTRIAL SUPPLY CO. LTD.

1411 Courtneypark Drive, Mississauga, Ont., L5T 2E3
Tel.: (905) 565-8700 Fax: (905) 565-8018 Toll Free: 1-888-798-7533

Abrasives, Carbides, Digital Readouts, Fasteners, Hand Tools,
HSS Cutting Tools, Lubricants, Machine Tools Accessories, Power Tools,
Precision Measuring Instruments, Bandsaw Blades

Naša odlična zaloga bo ugodila vsaki vaši želji

Frank Ferko, President

Hours: 7 a.m. - 5 p.m. Mon. - Fri.

9 a.m. - Noon Sat.

Slovenski okulist se priporoča

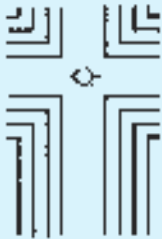
Dr. Joseph Gasser, M.D., F.R.C.S. (C)

Ophthalmologist (eye physician & surgeon)

28 Bartley Dr. (Eglinton & Victoria Park)

Toronto Ont., M4A 1B8

Tel.: (416) 750-8149

CATHOLIC CEMETERIES

ARCHDIOCESE OF TORONTO

www.catholic-cemeteries.com

Tel: (416) 733-8544

Assumption, Mississauga (905) 670-8801

Christ the King, Markham (905) 471-0121

Holy Cross, Thornhill (905) 889-7467

Mount Hope, Toronto (416) 483-4944

Queen of Heaven, Woodbridge (959) 851-5822

Resurrection, Whitby (905) 668-8912

DOM LIPA - Slovenski starostni dom smo zgradili za Slovence. Ste osameli in oslabeli? Potrebujete pomoč ali družbo rojakov? Obiščite nas zlasti ob torkih, ko imamo program za starejše. Morda se odločite, da se naselite v lepem in mirnem domu. Vsem pomoči potrebnim so vrata vedno odprta. Kličite (416) 621-3820.

52 Neilson Dr., Etobicoke, Ontario, M9C 1V7

ADDRESS

Canadian Publication Sales Agreement #40022296 • July 2011

BOŽJA BESEDA — THE WORD OF GOD, Religious quarterly periodical, is published by Slovenian Missionaries of St. Vincent, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario. Printed by Golla Graphics Inc. Subscription rates in Canada \$28.00, in United States \$35.00 US per year. Changes of address and undelivered copies should be sent to Božja Beseda, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario, M8W 3V7.

Slovenia
Credit Union

725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7
Tel: (416)255-1742 Fax: (416)255-3871
TOLL FREE: 1-888-SCU-1742

611 Manning Ave., Toronto, Parish Hall
Tel: (416)531-8475

23 Delawana Dr., Hamilton, Villa Slovenia
Tel: (905)578-7511

HRANILNICA IN POSOJILNICA

**VAM NUĐI
VSE VRSTE BANČNIH USLUG**

V pomoč članom in
Slovenski skupnosti.

Vabimo vas, da nas obiščete.

www.sloveniacu.ca

KREKOVA SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA

NAPREDNA, FINANČNO MOČNA USTANOVA, USMERJENA K ODLIČNOSTI

747 Browns Line
Etobicoke, Ontario
M8W 3V7
(416) 252-6527

611 Manning Ave.
Toronto, Ontario
M6G 2W1
(416) 532-4746

VLOGE

- Hranilne
- Vežane
- Čekovni račun
- TFSA's

INVESTICIJE

- RRSPs/RRIFs
- Delnice
- Mutual Funds
- RESPs

POSOJILA

- Osebna
- Hipotečna
- Gradbena
- Line of credit

ZAVAROVANJE

- Za potovanje
- Hiše/Avtomobile
- Posojila
- Hranilne vloge

DRUGE USLUGE

- MasterCard
- Online Banking
- Menjava \$US
- Bančni avtomat (ATM)

Website: www.krek.ca